

Als we nu eens trouwden...?

Zo ongeveer moet het vorige jaar begonnen zijn. En zaterdag 24 september 2005 was het dan zover. Wat stonden ze te blinken op het dorpsplein van Edegem! Hij stijf in den eik, zij in een prachtige kimono. Dit zou nu eens hun dag worden, zie! En wee diegene die daar iets zou willen aan veranderen!

Proper op tijd ging heel het gevolg naar de trouwzaal van het gemeentehuis waar “de ambtenaar van de burgerlijke stand” iedereen welkom heette. Toffe péé, eigenlijk! Had naar eigen zeggen zijn zwart-gele sjerp rondgebonden om zijn verbondenheid met het judokoppel te benadrukken via het zwart maar onmiddellijk ook zijn niveau te benadrukken via het geel. Kwestie van geen risico's te nemen, denk ik!

En toen kwam natuurlijk dé vraag en ik moet zeggen dat de ja's die er op volgden erg overtuigd klonken. Vóór de getuigen met de ringen mochten naar voor komen en hij zijn bruid mocht kussen, werden ze eerst nog eens goed de levieten gelezen door de assistente zodat ze zeker wisten wat ze vanaf nu moesten doen, nog mochten doen en niet meer mochten doen! En ze meende het, hoor!

Wat er daarna is gebeurd, moet ik jullie schuldig blijven want wij hadden een achterdeurtje gevonden waarlangs wij zijn buitengeglipt om ons klaar te gaan maken voor het moment waarop zij buiten zouden komen.

Mich had namelijk aan een aantal judoka's gevraagd of wij in judogi een erehaag wilden vormen. En óf we dat wilden! Toch met dit mooie weer! Het werd zelfs een erehaag met een “dak” van gordels met de graden die ze al hadden waaronder ze mochten doorgaan... dachten de kersverse echtgenoten! Niet dus! Ze moesten eróver! Veel meer kans op videodinges! Maar nee hoor, hun eerste hindernissen als man en vrouw hebben ze met succes genomen! En ook “de suite” legde het parcours foutloos af. Het kan niet altijd prijs zijn, natuurlijk!

Dan was het tijd voor de kindjes die allemaal, en ik bedoel echt allemaal, een zakje snoepjes kregen (sommigen omdat ze een bloemetje kwamen afgeven, anderen voor iets anders, maar kom!).

Na de obligate foto's met de vrienden en de felicitaties van iedereen en de interviews met de pers, reed de chauffeur de RR (jaja, van het exclusieve automerk!) vóór en Rolls'ten zij weg.

Daarmee zat voor ons het éérste deel er ook op. Er restte ons niet veel anders dan naar onze RR (van een vééééééél minder exclusief merk welteverstaan!) te stappen en zélf naar huis te rijden. Het serieuze werk was achter de rug! Op naar deel 2!

Om 18u30 werden we verwacht op het huwelijksfeest in zaal Erato in Mechelen. Na Olivier en Ilse nog eens te hebben gefeliciteerd, kregen we van één of ander onderCuyperke een kaartje van de tafel waaraan we mochten gaan zitten. De tafel met de blauwe gordel!! De blauwe gordel?! "Proficiat, ke zeit kepromoveerd!" kregen we dan ook nog te horen! Gelukkig was er geen judomat aanwezig of hij had daar iets meegemaakt, zie! 28e dan of niet!
Achteraf moet ik toegeven dat de blauwe tafel nog meeviel en er mensen aanzaten die nog erger gedegradeerd waren! Dus hebben we er maar het beste van gemaakt...

Als welkom kregen wij een glas bubbels aangeboden dat wij uiteraard niet geweigerd hebben! Je moet beleefd blijven, hé! Na wat "socialising" met de andere genodigden en nadat onze glazen nog eens werden gevuld, werd ons gevraagd om onze obi en de daaraan gekoppelde tafel op te zoeken. Toen iedereen zijn plaats had ingenomen, werd het bruidspaar, onder luid applaus, naar hun plaats begeleid. En zoals het bij het begin van elk trouwfeest hoort, kreeg de bruidegom als eerste de microfoon onder zijn neus geduwd voor de speech. Zo fier als een gieter en met een lichte trilling in zijn stem heette Olivier ons welkom en wenste ons veel plezier. Dat hij zich de koning te rijk voelde, was al bij de eerste woorden duidelijk. Hij was zichtbaar blij dat hij nu eindelijk "Mijn vrouw en ik" mocht zeggen. Daarna was het de beurt aan Ilse die het zeer kort hield en vooral "zich aansloot bij de woorden van haar echtgenoot".

Allée. De kop was eraf! Nu de rest nog.

Het kersverse koppel werd traditiegetrouw verzocht het buffet te openen waarna de dj enkele leuke deuntjes opzette om de sfeer er al een beetje in te krijgen tijdens het eten. Ik moet zeggen dat dat bij de blauwe tafel redelijk goed gelukt is.

Door de zaal ging ondertussen het gerucht dat die van JCL niets hadden afgegeven aan de trouwers. Ik denk dat ook Reno dat gerucht moet opgevangen hebben want hij stond opeens in het midden van de zaal met de microfoon in zijn handen. In naam van JCL overhandigde hij aan Ilse en Olivier een speld. De bijhorende ballonnen werden door enkele leden van de club binnengebracht waarna het steekspel kon beginnen. En nee, de ballonnen waren niet leeg. Toch niet voor ze ontploften!

Het eten was lekker, de wijn smaakte zoet, de bediening (door Eddy Wally himself!) was uitstekend, het gezelschap had er zin in en de dj wist wat hij moest spelen. Wat moet een mens nog meer hebben? Awel, vader Heylen had nog een extraatje in petto.

De lichten werden gedoofd en de projector begon te draaien. Op het scherm kregen we een compilatiefilm van de grote momenten van de tweede liefde van Ilse.

Mooi gemaakt, moet ik zeggen. En langer dan ik had gedacht! (Aiai, dit gaat me een randorietje of 36 kosten, vrees ik.)

Na de werken van barmhartigheid (de hongerigen spijzen, de dorstigen laven) werden de feestneuzen opgezet en begon het dansgedeelte met, hoe kan het ook anders, de openingsdans! De sfeer van zo'n dans, de intimiteit, de romantiek, kan je niet weergeven op papier. Ik ga dat dan ook niet proberen want het zou alleen maar afbreuk doen aan hun moment. De foto's spreken voor zich!

Nog één keer werd het licht gedoofd en moesten we gaan zitten. De intrede van de bruidstaart. Ook hier geen kans op videodinges want ze werd binnengereden. Het voordeel was wel dat er daardoor genoeg was om nog een tweede portie taart te kunnen bestellen. Om het met de woorden van Johan Cruyff te zeggen: "Elk nadeel heeft ze voordeel!"

Na het dessert en de koffie was het hek echter wel van de dam! Er werd gedanst dat het een lieve lust was. De polonaises werden door (bijna) iedereen meegedaan, de walsen gingen bij sommigen beter dan bij anderen, de huckle-buck, de kabouterdans en de vogeltjesdans passeerden de revue, er werd geswingd, gerocked en geslowed, enfin, dikken ambiance!

Maar zoals aan alles, kwam ook aan dit feest een einde. Om een uur of ongeveer, à-peu-prêt, bij benadering, zoiets moet dat geweest zijn, toen iedereen weg was, zijn Ilse en Olivier in hun bootje gestapt dat op de Dijle klaarlag en weggevaren, hun toekomst tegemoet.

Al ben ik niet zeker dat dat van dat bootje op de Dijle gedroomd was of echt, Ik hoop in ieder geval dat hun leven evengoed mag zijn als hun trouwdag.

Bedankt dat we erbij mochten zijn!